

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Občanů a přátel Čachnova**, se sídlem Čachnov 6, Borová u Poličky, zastoupeného JUDr. Ing. Ivanem Rottem, advokátem, se sídlem Křížová 18, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2011, č. j. KrÚ – 53360/96/2011/OMSŘ/Vod-4, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**, se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1, adresa pro doručování Správa dopravní cesty severovýchodní Čechy, U Fotochemy 259, Hradec Králové, **II) České dráhy, a. s.**, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1, adresa pro doručování České dráhy, a. s., Odbor právní – pracoviště Brno, Mgr. V. D., Kounicova 26, Brno, **III) PRONTO GAS, spol. s r. o.**, se sídlem Hradecká 173, Vysoké Mýto, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 18. 4. 2012, č. j. 52 A 55/2011 - 90,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2011, č. j. Hl 7689/2011/SÚ, rozhodl Městský úřad Hlinsko (dále jen „správní orgán I. stupně“) podle § 79 a §92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, o umístění stavby „sklad PB, plnírna PB lahví s příručním skladem - požární nádrž se suchovodem“ včetně technologických rozvodů, napojení energií, osvětlení, měření a regulace, na pozemcích označených jako parc. č. 3243/3 – trvalý travní porost, 3243/4 – ostatní plocha, vše v kat. území Krouna, na pozemcích označených jako parc. č. st. 158 (stávající objekt, který bude sloužit jako provozní budova areálu), parc. č. 1322/1 – ostatní plocha, 1322/2 – ostatní plocha, 1324/3 – ostatní plocha, 1324/5 – ostatní plocha, 1858/1 – ostatní plocha, vše v kat. území Rychnov (dále jen „stavba“). Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal odvolání jednak žalobce a společné odvolání podali také J. S. (jež je zároveň členkou výboru Občanského sdružení Občanů a přátel Čachnova) a J. S1.

[2] Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce jako nedůvodné a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto také odvolání paní J. S. z důvodu jeho nedůvodnosti a odvolání pana J. S1. z důvodu jeho nepřípustnosti.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) svým rozsudkem ze dne 18. 4. 2012, č. j. 52 A 55/2011-90, v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zamítl jako nedůvodnou.

II.
Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[4] Krajský soud se nejprve zabýval otázkou žalobní legitimace žalobce, který je občanským sdružením, jehož hlavním úkolem je podle jeho stanov ochrana přírody a krajiny. Krajský soud uvedl, že právo účastnit se správního řízení bylo žalobci založeno § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Podle tohoto ustanovení byl žalobce, jako účastník správního řízení, oprávněn uplatňovat své zájmy týkající se ochrany přírody a krajiny ve smyslu tohoto zákona. Z hlediska žalobní legitimace v soudním řízení správním svědčí žalobci podle názoru krajského soudu žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. V této souvislosti krajský soud zdůraznil, že tato žalobní legitimace opravňuje žalobce úspěšně namítat pouze porušení svých procesních práv. Naopak sama skutečnost, že nebylo vyhověno námitkám žalobce, porušení žalobcových procesních práv nezpůsobuje. Žalobce má totiž právo „pouze“ na to, aby se správní orgán se všemi jeho námitkami vypořádal, tedy pokud jim nevyhoví, odůvodnil proč. Krajský soud přitom odkázal na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 49/2002-41.

[5] Po přezkoumání všech žalobních bodů směřujících proti rozhodnutí žalovaného (tedy bodů uvedených v čl. IV žaloby) dospěl krajský soud k závěru, že žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, a shledal všechny žalobcovy námitky nedůvodnými.

[6] K námitce, že správní orgány daly přednost ochraně zájmu podnikatelského subjektu před ochranou zájmů fyzických osob vlastnících pozemky sousedící se stavbou, krajský soud uvedl, že žalobce může namítat pouze porušení svých práv, jako právnické osoby, a nikoliv porušení práv jiných fyzických osob. Ze stejného důvodu krajský soud odmítl také námitku brojící proti nedostatečnému vypořádání se s odvolacími námitkami paní J. S., která vystupovala jako druhý odvolatel.

[7] Krajský soud přisvědčil žalobci v jeho konstatování uvedeném v žalobě, že žalovaný nemůže rozhodnout o tom, jakou argumentaci žalobce v odvolání připustí a jakou nikoliv. Takové obecné tvrzení nedoplněné žádnou konkrétní argumentací však podle krajského soudu nijak neprokazuje zkrácení žalobce na jeho procesních právech a proto taková námitka nemůže být důvodná.

[8] K dalším žalobním námitkám směřujícím proti rozhodnutí žalovaného krajský soud uvedl, že pouhý nesouhlas žalobce se závěry žalovaného nemůže být dostatečný k prokázání porušení jeho procesních práv. Žalobce totiž má právo na to, aby se správní orgán s jeho námitkami vypořádal, avšak nikoliv na to, aby jim vyhověl. Z toho důvodu krajský soud nepřisvědčil námitkám, ve kterých žalobce tvrdí nesprávné posouzení otázky dojezdu hasičů na místo v případě výbuchu, požáru, atp., otázky dostatku vody v požární nádrži po celý rok, otázky rozporu projektu s územně plánovací dokumentací, narušení krajinného rázu, či otázky posouzení, zda odvolací námitky žalobce patří či nepatří do územního řízení. Krajský soud má za to, že se s uvedenými námitkami žalovaný jako odvolací orgán ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal, případně odkázal na argumentaci správního orgánu I. stupně, kterou považoval za správnou a nemusel ji proto již ve svém rozhodnutí opakovat (v této souvislosti odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze kterého vyplývá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale postačí pokud je na dříve učiněné závěry odkázáno).

[9] Krajský soud zamítl také námitku, ve které žalobce tvrdil, že správní orgány nebyly kompetentní zaujmout stanovisko k posudku znalce Ing. Špičáka. V opačném případě by totiž podle názoru krajského soudu správní orgány nemohly dostát své povinnosti řádně se vypořádat s námitkami účastníků řízení.

III.
Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů, jež podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti namítá, že se nevyjádřil k výzvě krajského soudu, zda trvá na projednání věci za jeho účasti. Z obsahu jeho žaloby i repliky nemohl krajský soud dospět k závěru o tom, že by stěžovatel neměl zájem o projednání věci při

jednání u soudu. Tuto vůli stěžovatel výslovně neprojevil. Krajský soud současně stěžovatele vyzval, aby sdělil, zda se jeho zástupci – členové občanského sdružení – chtějí zúčastnit v procesním postavení osoby zúčastněné na řízení projednávání věci před soudem. Krajský soud však účast členů občanského sdružení – osmi fyzických osob, nepřipustil.

[12] Krajský soud podle názoru stěžovatele pochybil, pokud bez jakéhokoliv zdůvodnění zcela pominul žalobní námitky obsažené v bodu III. správní žaloby týkající se řízení před správním orgánem I. stupně a zabýval se pouze námitkami proti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel proto ve své kasační stížnosti znovu zopakoval ty své námitky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterými se dle jeho názoru krajský soud vůbec nezabýval.

[13] V další části kasační stížnosti stěžovatel uvádí námitky, které směřují proti rozhodnutí žalovaného, na něž dle názoru stěžovatele krajský soud v napadeném rozsudku dostatečně nereagoval a stěžovatel tak byl zcela nepochybně zkrácen na svých právech. Námitky nebo jejich části, s nimiž se krajský soud nedostatečně vypořádal, převzal stěžovatel doslovně ze své žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

[14] Stěžovatel ve své kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.
Shrnutí vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[15] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 18. 6. 2012 poukazuje na skutečnost, že námitky, které stěžovatel uplatňuje, uplatnila ve správním řízení v rámci odvolání paní J. S. a nikoliv stěžovatel sám. Dále žalovaný uvádí, že řada žalobních bodů se značně odchyluje od poslání žalobce, kterým je ochrana přírody a krajiny. Postavení stěžovatele v územním řízení je totiž dáno § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona ve spojení s § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný tedy nijak nezpochybňuje fakt, že je stěžovatel účastníkem řízení, avšak v rámci citovaného ustanovení je jeho posláním v územním řízení ochrana přírody a krajiny definovaná v § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[16] Žalovaný se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu vyjádřené v napadeném rozsudku a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl. V dalších věcech žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a doklady obsažené v souvisejícím správním spise.

[17] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

V.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud vázán důvody a rozsahem podané kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami jiné vady řízení před krajským soudem, konkrétně nenařízení ústního jednání a nepřipuštění účasti osmi členů občanského sdružení v řízení o žalobě (důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; *V.A*) a dále námitkami nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z důvodu nevypořádání žalobní argumentace obsažené v čl. III. a IV. žaloby (důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; *V.B*).

V. A) Jiné vady řízení před krajským soudem

[20] Stěžovatel v prvé řadě namítá, že krajský soud pochybil, pokud v dané věci rozhodl bez nařízení jednání, ačkoli takovou vůli stěžovatel výslovně neprojevil.

[21] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud *rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen*.

[22] Nejvyšší správní soud z předloženého soudního spisu zjistil, že krajský soud přípisem založeným na č. l. 38 ze dne 3. 1. 2012, doručeným dne 5. 1. 2012, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy sdělil soudu, zda souhlasí, aby o věci samé bylo rozhodnuto bez jednání. Současně soud stěžovatele poučil, že nevyjádří-li ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání byl udělen.

[23] Stěžovatel se v dané dvoutýdenní lhůtě, ani později k této výzvě soudu nevyjádřil. Požadavek na nařízení jednání ve věci, resp. nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nevyslovil stěžovatel ani v žalobě, ani v žádném svém pozdějším vyjádření adresovaném soudu. Stejně postupoval i žalovaný. Krajský soud proto nepochybil, rozhodl-li o věci samé bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly naplněny podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

[24] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nepřipustil účast členů občanského sdružení na řízení, ačkoli tito řádně soudu sdělili, že mají zájem účastnit se projednávání věci před soudem.

[25] K této námitce je předně nutno uvést, že krajský soud stěžovatele, který měl v řízení před soudem postavení žalobce, nevyzýval, aby mu sdělil, zda jeho členové hodlají v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Přípisy ze dne 3. 1. 2012 soud stěžovatele poučil o možnosti vznést námitku podjatosti, o věcné a místní příslušnosti soudu a vyzval jej k vyjádření souhlasu s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání. Krok, který stěžovatel v kasační stížnosti sugeruje (výzva k vyjádření členů stěžovatele, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení), by byl ostatně ze strany soudu nelogický. Stěžovatel se podáním žaloby stal účastníkem řízení - žalobcem (§ 33 odst. 1

s. ř. s.). Za právnickou osobu (tedy i občanské sdružení, kterým je stěžovatel) jedná ten, kdo je k tomu oprávněn podle zvláštního zákona. Jednotliví členové právnické osoby představují personální základ této právnické osoby a svá práva v řízení uplatňují právě prostřednictvím této právnické osoby, resp. toho, kdo je za tuto osobu oprávněn jednat (v daném případě šlo o právního zástupce žalobce, kterému byla pro řízení před soudem udělena plná moc). Krajský soud již proto v případě, že je jedním z účastníků řízení právnická osoba, nevyzývá její jednotlivé členy, zda se hodlají k řízení připojit jako osoby na něm zúčastněné, neboť již jsou *de facto* žalobci. Námitka stěžovatele, že krajský soud nepřipustil členům stěžovatele uplatňovat v řízení o žalobě jejich práva, tedy nemůže být důvodná.

[26] Na okraj lze zmínit, že krajský soud přípisem ze dne 3. 1. 2012 vyzval i paní J. S. jako jednu z potenciálních osob zúčastněných na řízení, aby se vyjádřila, zda bude uplatňovat v řízení práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s. Soud se však na tuto osobu obracel jako na fyzickou osobu, nikoli jako na osobu oprávněnou jednat za žalobce (paní J. S. je současně i členkou výboru stěžovatele). Paní J. S. soudu následně zaslala přípis ze dne 12. 1. 2012, ve kterém uvedla, že Občanské sdružení Občanů a přátel Čachnova v soudním řízení bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a to prostřednictvím členů výboru, případně dalších členů občanského sdružení (jednotlivě, anebo společně) a dále vypsala jména osmi členů tohoto sdružení včetně jména svého. Je však nutno zdůraznit, že tento přípis zaslala jménem Občanského sdružení Občanů a přátel Čachnova, tedy jménem žalobce, nikoli svým jménem. Za svou osobu se paní J. S. k výzvě soudu nikterak nevyjádřila, proto krajský soud správně vycházel z předpokladu, že práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat nebude.

[27] Tyto kasační námitky nejsou důvodné.

V. B) Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu

[28] Nejvyšší správní soud dále posuzoval, zda je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jak v kasační stížnosti namítá stěžovatel.

[29] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, či rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58) je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné, není-li z odůvodnění jeho rozsudku zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. To platí zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že se krajský soud vůbec nezabýval námitkami stěžovatele směřujícími proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsaženými v části III. žaloby. Na základě přezkumu napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud v souvislosti s uvedenými námitkami ve svém rozhodnutí uvedl, že „v odůvodnění žaloby žalobce nejprve rozebral své odvolací důvody proti rozhodnutí stavebního úřadu a konstatoval, že jeho odvolání i odvolání J. S. byla zamítnuta.“

[31] Nejvyšší správní soud z žaloby stěžovatele zjistil, že zde stěžovatel v bodě III. uvedl následující: „Žalobce proti rozhodnutí shora označeného prvostupňového správního orgánu (stavební úřad městského úřadu Hlinsko) podal odvolání městskému úřadu Hlinsko doručenému dne 13. 5. 2011. Jako odvolací důvody v tomto odvolání uvedl: ...“. Následně stěžovatel zopakoval 10 odvolacích bodů, které stěžovatel proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal. Z tohoto textu žaloby tedy krajský soud dovodil, že stěžovatel své odvolací námitky shrnuje, nikoliv, že je uplatňuje také jako žalobní námitky. Za žalobní námitky tak krajský soud považoval až námitky uvedené v části IV. žaloby, kde bylo podrobně rozvedeno, k jakým závěrům žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl, a co proti těmto závěrům stěžovatel namítá. S touto interpretací poměrně chaotické a ne zcela jednoznačné žaloby stěžovatele Nejvyšší správní soud souhlasí.

[32] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že odvolací námitky stěžovatele (tj. čl. III. žaloby) se do velké míry shodovaly s jeho žalobními body směřujícími proti rozhodnutí žalovaného (tj. čl. IV. žaloby), respektive brojily proti obdobným nebo stejným pochybením správních orgánů. Pro úplnost je třeba konstatovat, že to, že se krajský soud nezabýval námitkami stěžovatele směřujícími proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (které krajský soud nepovažoval za žalobní námitky), nic nemění na skutečnosti, že pokud by krajský soud shledal žalobu důvodnou, mohl by vedle napadeného rozhodnutí žalovaného zrušit také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. To totiž může krajský soud podle okolností zrušit podle § 78 odst. 3 s. ř. s. podle svého vlastního uvážení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, čj. 1 As 60/2006-106).

[33] V této souvislosti Nejvyšší správní soud též upozorňuje na svou dřívější judikaturu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, čj. 1 As 60/2006-106, dostupné na www.nssoud.cz), ve které uvedl, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně. Pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou přitom rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek. To znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Na základě toho tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu nemá příliš smysl rozdělovat námitky na námitky směřující proti prvostupňovému a námitky směřující proti druhostupňovému rozhodnutí, neboť žalobní námitky by měly směřovat pouze proti druhostupňovému rozhodnutí a navíc jsou rozhodnutí prvostupňového i odvolacího správního orgánu chápána jako celek.

[34] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, podle které se krajský soud některými námitkami vyjádřenými v čl. IV. správní žaloby (jedná se o osm z původních dvanácti námitek) v napadeném rozsudku vůbec nezabýval, čímž byl údajně stěžovatel zkrácen na svých právech.

[35] Nejvyšší správní soud tuto kasační námitku projednal v té míře obecnosti, v jaké byla uplatněna (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010. č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS) – namítá-li stěžovatel, že krajský soud nereagoval na osm jeho žalobních námitek, zabýval se zdejší soud tím, zda krajský soud tyto námitky vypořádal, či nikoli, a pokud ano, zda tak učinil přezkoumatelným způsobem.

[36] Po přezkoumání dotčeného rozsudku se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s tím, že krajský soud v napadeném rozsudku na uvedené námitky nereagoval. Naopak je nutno konstatovat, že krajský soud se všemi těmito námitkami postupně na s. 7 – 10 napadeného rozsudku zabýval. Soud vždy nejprve shrnul podstatu jednotlivých žalobních námitek a následně u každé z nich přezkoumatelným a srozumitelným způsobem předestřel své úvahy a jasně odůvodněné závěry. Z těchto úvah je bez pochyb seznatelné, proč krajský soud považoval argumentaci stěžovatele za lichou, mylnou či vyvrácenou a v tom důsledku všechny jeho žalobní námitky jako nedůvodné zamítl. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že krajský soud tyto námitky správně posuzoval s hlediska toho, zda byl stěžovatel, tedy občanské sdružení zabývající se ochranou přírody a krajiny, tvrzenými skutečnostmi zkrácen na svých procesních právech či nikoli. Nejvyšší správní soud má proto za to, že se krajský soud v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobními námitkami a neopomenul se žádnou z nich zabývat. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dochází k závěru, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné. Ani tyto kasační námitky nejsou důvodné.

[37] Mimo možné nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné důvody, kterými by se měl zabývat nad rámec kasačních důvodů z úřední povinnosti.

VI.
Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[39] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[40] Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[41] Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. srpna 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu